

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

02 mai 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2017, declarat de către adjunctul procurorului-șef al Procuraturii de circumscripție Chișinău, Bolduratu Vasile, în cauza penală în privința inculpatului

Florea Ion Gheorghe, născut la 17 februarie 1978, originar și domiciliat în s.Stohnaia, str.C.Stere 35, r-nul Rezina.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 20.07.2017 - 18.08.2017;
2. Instanța de apel: 15.09.2017 - 11.12.2017;
3. Instanța de recurs: 26.03.2018 - 02.05.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Orhei, sediul Rezina din 18 august 2017, Florea Ion a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.145 alin.(1) Cod penal la 9 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă a fost admisă, încasându-se de la Florea Ion în beneficiul lui Goncear Victor prejudiciul material și moral cauzat prin infracțiune, în mărime de 30000 lei.

Cererea acuzatorului de stat privind încasarea cheltuielilor judiciare a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Florea Ion, la 02 mai 2015, aflându-se la domiciliu în s.Stohnaia, str.C.Stere 13, r-nul Rezina, după ce a consumat băuturi alcoolice împreună cu Goncear Larisa, în mod intenționat, aplicând violență fizică, a lovit-o cu pumnii și picioarele în diferite părți ale corpului, cauzându-i leziuni corporale, în rezultatul cărora aceasta a decedat, după care, cu scopul de a tăinui urmele infracțiunii, a îngropat-o în grădină, la o distanță de 30 m de casă, unde la 18 ianuarie 2017, în cadrul cercetării la fața locului, de către colaboratorii IP Rezina, au fost dezgropate și ridicate osemintele victimei. Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.05 din 22.02.2017, nu poate fi stabilită cauza nemijlocită a decesului lui Goncear Larisa, din cauza putrefacției avansate a cadavrului, însă conform particularităților structurale ale scheletului, osemintele cadavrului aparțin unei femei, în vârstă de aproximativ 60 ani, posibil ale unui singur cadavru, posibil corespund timpului indicat în circumstanțele cauzei.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

- procurorul, care a solicitat casarea acesteia în partea încasării cheltuielilor judiciare, rejudecarea cauzei în această parte, conform procedurii stabilite pentru prima instanță, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să se dispună admiterea cererii privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului, invocând că instanța a ignorat prevederile art.227 și 229 Cod de procedură penală și neîntemeiat a respins cererea acuzatorului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare;

- avocatul O.Damașcan în numele succesorului părții vătămate, V.Goncear, care a solicitat casarea sentinței, cu dispunerea rejudecării cauzei, invocând că urmărirea penală a fost efectuată cu încălcări de procedură; - în cadrul urmării penale, succesorul părții vătămate nu a avut parte de asistență juridică calificată și nu i-a fost explicat dreptul de a contesta ordonanța de punere sub învinuire; - faptele inculpatului urmau a fi calificate în baza art.145 alin.(2) lit.e) Cod penal; - instanța neîntemeiat a admis examinarea cauzei în procedură simplificată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2017, apelurile declarate de către avocatul O.Damașcan în numele succesorului părții vătămate și procuror au fost respinse ca nefondate.

Cu referire la apelul declarat de către avocatul O.Damașcan în numele succesorului părții vătămate, instanța de apel a reținut că, contrar celor invocate de către apelant, prima instanță a dat deplină eficiență prevederilor art.364¹ alin.(1) și (4) Cod de procedură penală, corect dispunând examinarea cauzei penale în procedură simplificată.

De asemenea, instanța de apel a stabilit că prima instanță a dat apreciere corectă probelor administrate și circumstanțelor cauzei, examinându-le conform art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și corect a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului anume în comiterea infracțiunii prevăzute de art.145 alin.(1) Cod penal, fapta fiind corect încadrată.

Complementar, instanța de apel a precizat că potrivit rechizitoriului inculpatul a fost pus sub învinuire anume pentru săvârșirea infracțiunii indicate supra, iar în virtutea prevederilor art.325 alin.(1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

În privința criticilor aduse de apelant, precum că în cadrul urmării penale, succesorul părții vătămate nu a avut parte de asistență juridică calificată și nu i-a fost explicat dreptul de a contesta ordonanța de punere sub învinuire, motiv pentru care cauza urmează a fi transmisă spre rejudecare, instanța de apel a menționat că acest argument nu se regăsește în cele enumerate exhaustiv la art.415 alin.(3) Cod de procedură penală.

Cu referire la apelul declarat de către procuror, instanța de apel a indicat că, reieșind din prevederile art.143 alin.(1) pct.6) și alin.(2) Cod de procedură penală, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Respectiv, instanța de apel a precizat că, în speță, cheltuielile judiciare pentru efectuarea expertizelor judiciare medico-legale, inclusiv biologică nr.05 din 22.02.2017 și respectiv, nr.57 din 24.03.2017, și judiciară psihiatrică nr.116 din 14.06.2017, au fost efectuate la solicitarea organului de urmărire penală, acestea fiind

acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în seama părții acuzării.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia în partea cheltuielilor judiciare și dispunerea rejudecării cauzei în această parte de către instanța de apel, pe motiv că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; - instanța nu a ținut cont de prevederile art.227 și 229 Cod de procedură penală și incorect a soluționat chestiunea legată de cheltuielile judiciare.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procuror în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat ca temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând temeiul respectiv în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului.

Motivele recurentului, precum că instanța de apel eronat a respins cererea în vederea compensării cheltuielilor judiciare, încălcând astfel prevederile art.227 și 229 Cod de procedură penală, sunt neîntemeiate.

Astfel, potrivit art.227 alin.(1) și (3), 229 alin.(1) și (3), 27, 414 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloace necesare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul dacă plata acestora poate influența substanțial situația materială a acestuia, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Reieșind din prevederile normelor sus menționate și circumstanțele cauzei, prima instanță a conchis ca cheltuielile judiciare să fie trecute în contul statului.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor dosarului și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat

din numărul celor incluse în art.427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Subsecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurentului sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel fiind bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Respectiv, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către procuror nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către adjunctul procurorului-șef al Procuraturii de circumscripție Chișinău, Bolduratu Vasile, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2017, în cauza penală în privința lui Florea Ion, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 mai 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu